

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 407/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 292/2013 z 23. septembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o.,

Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 292/2013 z 23. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a z toho vyplývajúcej náhrady mzdy. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 20 C 167/2005. Rozsudkom sp. zn. 20 C 167/2005 z 27. februára 2012 okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Označený rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 8 Co 322/2012, 8 Co 323/2012 z 19. februára 2013 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 292/2013 z 23. septembra 2014 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd napadnuté uznesenie náležite neodôvodnil, pričom v tejto súvislosti argumentuje takto:

«Sťažovateľ v podanom dovolaní namietal vydanie prekvapivého rozhodnutia, ktoré zakladá vadu zmätočnosti (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ktorým sa účastníkovi konania odníma možnosť konať pred súdom. Za prekvapivé rozhodnutie je potrebné považovať také rozhodnutie, ak odvolací súd rozhodne na základe právneho názoru odlišného od rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to bez toho, aby sa účastníkovi konania umožnilo zaujať stanovisko k tomuto právnomu názoru. Takýmto postup súd odníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Judikatúra Najvyššieho súdu SR sa ustálila v tom, že „vydanie prekvapivého rozhodnutia“ je potrebné kvalifikovať ako procesný postup, ktorým súd odníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom...

... Za kardinálnu odvolaciu námietku sťažovateľ považoval to, že súd prvého stupňa sa dopustil inej vady konania (ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej) spočívajúcej v tom, že v konaní nezistoval existenciu hmotnoprávnej podmienky rozhodnej pre platnosť resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru, a to, či sporné skončenie pracovného pomeru bolo vopred prerokované so zástupcami zamestnancov.

Existenciu tejto hmotnoprávnej podmienky bol pritom povinný zisťovať súd prvého stupňa z úradnej povinnosti...

... Ak súd túto podmienku neskúma z úradnej povinnosti, tak sa dopúšťa tzv. inej vady, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Na túto vadu však dovolací súd nemôže prihliadať v dovolacom konaní (ak je dovolanie neprípustné), avšak odvolací súd je povinný na takúto vadu prihliadať z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O. s. p.)

... V tomto smere chceme uviesť, že odvolaciemu súdu neupierame právo na prijatie právneho názoru (odlišného od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR), avšak takýto postup si vyžaduje o to starostlivejšie odôvodnenie. Kuriozitou v prejednávanej veci bolo to, že v dovolacom konaní obaja účastníci zhodne navrhovali vykonať dokazovanie ohľadom splnenia tejto hmotnoprávnej podmienky neplatného skončenia pracovného pomeru, čo však odvolací súd neakceptoval.

Vzhľadom na to, že odvolací súd prijal ojedinelý právny názor (ignorujúci ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR) a to bez toho, aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k tomuto právnenému názoru, tak sťažovateľ v dovolaní namietal odňatie možnosti konať pred súdom, pretože legitímne očakával, že odvolací súd mu umožní aspoň „zaujať“ stanovisko k takémuto právnenému názoru.

... Dovolací súd v napadnutom uznesení však nič relevantné k tejto dovolacej námietke sťažovateľa neuviedol, a preto takéto rozhodnutie nemožno v právnom štáte tolerovať.»

Sťažovateľ tiež namieta, že dovolací súd sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou, ktorou napádal postup okresného súdu, ktorý podľa jeho názoru nerešpektoval požiadavky vyplývajúce z § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a rovnako sa

nevyjadril k ďalším procesným vadám, ktoré boli uvedené v bodoch (i) až (iv) na strane 12 dovolania.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom takto:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 4 Cdo 292/2013 zo dňa 23. 09. 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 4 Cdo 292/2013 zo dňa 23. 09. 2014 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri predbežnom prerokovaní sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nemožno sťažnosť sťažovateľa považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05,

III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ešte pred rámcovým posúdením kľúčovej sťažnostnej argumentácie sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné s poukazom na svoje ústavné postavenie zdôrazniť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Kľúčová námietka sťažovateľa je založená na tvrdení, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil napadnuté uznesenie, a to najmä preto, že sa nevysporiadal s námietkou, v zmysle ktorej bolo povinnosťou všeobecných súdov zisťovať existenciu hmotnoprávnej podmienky rozhodnej pre platnosť, resp. neplatnosť skončenia pracovného pomeru, a to, či sporné skončenie pracovného pomeru bolo vopred prerokované so zástupcami zamestnancov. Tým, že všetky súdy konajúce vo veci sťažovateľa existenciu tejto hmotnoprávnej podmienky nezisťovali z úradnej povinnosti a odmietli sa ňou zaoberať, zaťažili podľa názoru sťažovateľa konanie inou vadou a ich rozhodnutie je potrebné považovať za prekvapujúce, keďže odporuje súdnej praxi, a z tohto dôvodu mu mala byť

postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ v uvedených súvislostiach v sťažnosti najmä uvádza:

«Vzhľadom na to, že odvolací súd prijal ojedinelý právny názor (ignorujúci ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR) a to bez toho, aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k tomuto právnemu názoru, tak sťažovateľ v dovolaní namietal odňatie možnosti konať pred súdom, pretože legitímne očakával, že odvolací súd mu umožní aspoň „zaujať“ stanovisko k takémuto právnemu názoru.

... Dovolací súd v napadnutom uznesení však nič relevantné k tejto dovolacej námietke sťažovateľa neuviedol, a preto takéto rozhodnutie nemožno v právnom štáte tolerovať.»

Podľa § 213 ods. 2 OSP ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Vychádzajúc zo sťažostnej argumentácie, ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje za žiaduce poukázať na relevantné časti jeho odôvodnenia, v ktorých sa uvádza:

«Vzhľadom na námietky žalobcu uvádzané v dôvodoch odvolania s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. e/ v spojení s § 205a ods. 1 a § 120 ods. 4 O. s. p., uviedol, že skutočnosť tvrdená žalobcom v odvolacom konaní ohľadne nedostatku predchádzajúceho prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru odborovým orgánom (§ 74 Zákonníka práce v znení platnom k 17. februáru 2005 – pozn. dovolacieho súdu), je novou skutočnosťou, ktorá nebola žalobcom napriek poučeniu, riadne a včas uplatnená v konaní pred súdom prvého stupňa, a preto nie je spôsobilá byť odvolacím dôvodom podľa § 205a ods. 1 písm. c/ O. s. p., keď obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by žalobca bez svojej viny nemohol tieto nové skutočnosti označiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Preto nebola splnená podmienka prípustnosti uplatňovania nových skutočností v odvolacom konaní, z ktorého dôvodu sa odvolací súd touto namietanou inou vadou konania (§ 205 ods. 2 písm. b/

O. s. p.), nezaoberal. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať ani ďalšie dokazovanie, ktoré by bolo nad rámec dôkazných návrhov účastníkov konania (§ 213 ods. 5 O. s. p.), keďže žalobca sa síce dovoľáva v odvolacom konaní skúmania prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru odborovým orgánom, avšak netvrdí, že žalovaný, u ktorého pracovali traja montážni technici a obchodný zástupca (žalobca – pozn. dovolacieho súdu), mal takýto, na prerokovanie oprávnený orgán zriadený, pričom z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že takýto orgán zriadený nebol. Takéto dokazovanie sa javilo odvolaciemu súdu ako nadbytočné a neúčelné. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal spôsob dokazovania listinami na pojednávaní pred súdom prvého stupňa, odvolací súd nezistil žiadne pochybenie v tomto smere a dokazovanie listinnými dôkazmi vykonané súdom prvého stupňa považoval za vykonané zákonným spôsobom a bolo tak spôsobilým podkladom pre zisťovanie skutkového stavu veci. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa prihliadol na všetky skutočnosti významné z hľadiska posúdenia závažnosti porušenia pracovnej disciplíny, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a nepovažoval v tomto konaní za určujúce vyriešenie otázky, či žalovanému vznikla škoda, resp., či by bol v spore, v prípade včas podaného odporu, úspešný. Za relevantnú považoval skutočnosť, že konaním žalobcu bolo znemožnené sa v súdnom konaní brániť účinnými právnymi prostriedkami. Uviedol, že dôkazné bremeno v konaní zaťažuje toho účastníka, ktorý z existencie tvrdených skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Žalovaný v konaní dostatočne preukázal výpisom prijatých faxových správ, že mu žalobca platobný rozkaz nedoručil v období od 18. do 28. januára 2005, čím vyvrátil opodstatnenosť tvrdenia žalobcu, že mu platobný rozkaz doručil faxom 21. januára 2005. Pokiaľ za tejto dôkaznej situácie sa chcel žalobca brániť, musel v konaní preukázať svoje tvrdenie, že platobný rozkaz žalovanému doručil. Ide o tzv. presunutie dôkazného bremena na žalobcu, ktorý tvrdí existenciu určitej skutočnosti v svoj prospech, ktorej pravdivosť žalovaný dôkazne vyvrátil. Žalobca však v konaní takýto dôkaz súdu neposkytol...

Ďalej dovolací súd poznamenáva, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré vyhovuje zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v § 157 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ žalobca v dôvodoch svojho odvolania (i dovolania) poukazoval predovšetkým na to, že súd prvého stupňa sám z úradnej povinnosti neskúmal

splnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 74 Zákonníka práce v znení platnom v rozhodnom čase), dovolací súd považuje za potrebné na tomto mieste dať do pozornosti, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odôvodnil, prečo túto namietanú inú vadu konania nepovažoval v odvolacom konaní za dôvodnú, a prečo dokazovanie v tomto smere nedoplnil. Takýto postup odvolacieho súdu pri odôvodnení vlastného rozhodnutia je v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., preto ani nemožno na ťarchu odvolaciemu súdu pripísať, že jeho rozhodnutie nie je riadne a presvedčivo odôvodnené a teda nespĺňa náležitosti, ktoré preň predpisuje Občiansky súdny poriadok, ako sa mylne domnieva dovolateľ.

Žalobca ďalej namieta tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd (na rozdiel od súdu prvého stupňa) za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvého stupňa. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvého stupňa (por. tiež uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp. zn. 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa „nečakane“ založené na nepredvídateľne iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2011 sp. zn. 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa nevyznieva prekvapujúco, ani nečakane, súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových a právnych záveroch. Žalobca musel vzhľadom na priebeh a výsledky prvostupňového konania očakávať (predvídať), že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať to, čo napokon odvolací súd aj skutočne posúdil a preskúmal.»

Z konfrontácie sťažostnej argumentácie s citovanou časťou napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ má iný názor na podstatu tzv. prekvapivého, resp. prekvapujúceho rozhodnutia než najvyšší súd. Ústavný súd zastáva názor, že dovolací súd, vychádzajúc

z ustálenej súdnej praxe, ústavne konformným spôsobom objasnil pojem prekvapivého rozhodnutia.

Podľa ústavného súdu o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné. V posudzovanom prípade oba súdy nižšieho stupňa dospeli k rovnakým právnym záverom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že platobný rozkaz žalovanému (svojmu zamestnávateľovi) doručil. Keďže odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, nevznikla mu poučovacia povinnosť v zmysle § 213 ods. 2 OSP a jeho rozhodnutie nemožno považovať za prekvapujúce. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je riadne, dostatočne a logicky, teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za arbitrárne.

Nad rámec kľúčovej sťažnostnej argumentácie v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že v jeho veci konajúce súdy sa nezaoberali otázkou, či bolo okamžité skončenie jeho pracovného pomeru prerokované s organizáciou zastupujúcou zamestnancov žalovaného, ústavný súd konštatuje, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že skutkové tvrdenie o údajnej existencii organizácie zastupujúcej zamestnancov žalovaného sťažovateľ po prvýkrát prezentoval až v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Z toho vyplýva, že sťažovateľ si zjavne nesplnil zo zákona vyplývajúcu povinnosť uviesť všetky skutkové tvrdenia (skutočnosti) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (§ 120 ods. 4 OSP). Do daného okamihu (vyhlásenie uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie) sťažovateľ (ani žalovaný, pozn.) ani len netvrdil, o to menej preukazoval, že u žalovaného existovala odborová organizácia, resp. organizácia zastupujúca zamestnancov. Za týchto okolností táto námietka sťažovateľa nemá ústavnú relevanciu.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, že dovolací súd sa vôbec nevysporiadal s jeho dovolacími námietkami uvedenými v bodoch (i) až (iv) na strane 12 dovolania, ústavný súd v celom rozsahu poukazuje na citované časti napadnutého uznesenia, z ktorých je zrejmé, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa riadne zaoberal, resp. sa vo vzťahu k nim stotožnil s odôvodnením odvolacieho súdu. To neplatí len o námietke uvedenej v bode (i), t. j. námietke nerešpektovania postupu vyplývajúceho z § 118 ods. 2 OSP. Táto skutočnosť však v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformitu napadnutého uznesenia.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016